

Jo vaig néixer dins la nit
i vaig créixer voltat de cendres,
Encara no he entès el sentit
d'aquesta vida meua
feta pensament,
crit,
plor
i rialla.
Encara no he entès perquè
els camins
i els ponts
i els rius
són travessats d'ombres
que m'angoixen
i no gosso destriar,
La meua veu
emmudida,
retallada en signes obscurs,
damunt d'una falsa
virginitat de porri.
Perquè, abans,
havia volgut esclatar
en el crit agut
de la revolta
i la carn estimada es va estremir
dins els meus dits
i les llàgrimes de la terra
em van mullar els cabells.

#

Els mots d'una llengua estranya
em foren filtrats dins el cervell;
així he pogut escoltar ~~alguna~~
— si bé no entendre —
les terallongues de la veritat oficial,

mentre havia de cercar
clandestinament,
feixugament,
per laberints solitaris
la paraula de la meua tribu.

Aquesta paraula m'ha guiat,
després,
per les càlides arenes
que serwen geloses
la saviesa secular.

Poc a poc,

també,
aquesta paraula
— que no té res a veure

amb aquell Verb de les lletanies —

~~El Verb de les lletanies~~ s'ha fet essencial

~~amb aquesta paraula~~ i m'ha donat identitat.

~~El Verb de les lletanies~~
~~amb aquesta paraula~~

D'aquesta manera,
m'he trobat unit
amb els meus.

Allà, però, en els recintes
ocultes,

esta la reflexió solitaria:

no som una missaga d'excepció.

Perquè he descobert, a l'ensem,

per a persona nostra,

que també entre els meus

existeix la divisió,

les "capelletes"

els transfuges,

Paraula perseguida
per l'odi,
Sabatge
del cuiram
Indocte
de ~~la~~ bota l'enorme bota
destructora de lleis;
de pobles,
d'homes
de ciutats.

Salment com si visquessim
un temps de normalitat.

De vegades,
nosaltres,
els idealistes,
oblidem la raó
i embrenem el camí del somni.
Aleshores, la nostra gent
se'ns apar honesta,
incorruptible,
sense de vanitat,
amb un immens esperit de sacrifici,
incapax d'odiar
els altres "germans de la congregació",
dedicada íntegra a la lluita

Per això,
el descobriment,
sempre novell,
de la realitat espessa
ens amara,
a nosaltres,
els idealistes,
amb una pregona i profunda
tristor
i ens atueix
els herois
cauents.

Lavors els ídols
s'esmicolen
i el mirall entelat
es nega a reflectir
la imatge mítica
de la nostra èpica,

J'ens trobem fets,
juns davant dels altres,
ben juns,
i no tenim ni esma
de sentir vergonya
de la nostra
misèria.

Però jo m'he fet solidari
amb aquells que lluiten
sota l'àmplia bandera nostra,
sense fer esment
d'egoïsmes petits,
inconfessables i mesquins,
que tanta pols d'oblit
han escampat
damunt les antigues tombes.

De sobte,
fets, però hem fet cap
a la sortida
del silenci fecund,
mafats,
marcats,
emprenyats,
irats,
nodrits amb la mala llet
de l'altra vaca,
o bé grassos i mesells,
ajupits
adaptats i capats,
nodrits amb les paraules buides
de la por.

J'ha calgut prendre decisions.

jo, que sóc
enemic de la violència,
he hagut de cremar
tots els signes obscurs
i he posat
el meu nom
al peu
de tots les cartes de protesta,
de tots els manifestos,
en una extensa
antologia
de la nova literatura peninsular.
He abandonat, del tot,
el meu cant solitari.

No hi fa res que, ara,
jo
i uns quants més com jo
hàgim sentit
la duresa
del poder
damunt la nostra pell aixuta,
ni que hàgim
de compartir
el silenci de pedra
d'aquestes parets aixorques.
Perquè,
ara,
l'altre silenci
ha quedat enrera.
Està quedant